

HỒI MUỖI BA

Thánh Dược Độc Cô Sĩ

Con bạch mã vừa dừng lại dưới chân dãy Long Phụng hồi đầu một cách thật gấp rút, hai tiền vó đưa cao lên với tiếng hí vang dội một vùng núi rừng.

Người kỵ mã là một nàng thiếu nữ tuyệt đẹp, chính là Chiêu Hạ, nàng vỗ về con ngựa trắng :

- Hãy ngoan lên nào. Gần bảy ngày qua người đã giúp ta đưa Đông Bích ca ca của ta đến chân núi này rồi, bây giờ người hãy nghỉ đi, ta đi tìm người chữa bệnh cho ca ca đã.

Nàng vừa nói vừa bồng Đông Bích xuống ngựa, lay gọi :

- Đông ca, Đông ca tỉnh lại.

Nàng gọi vài ba lần thì thấy đôi mắt Đông Bích từ từ hé mở, lơ lơ nhìn nàng rồi nhãn mặt như đau đớn. Người của chàng vẫn nóng hừng hực và da thịt đỏ rần.

Chiêu Hạ cũng đã quen với tình trạng này trong bảy ngày qua nên bình tĩnh nói :

- Đông ca à! Đông ca tỉnh lại rồi phải không?

Đông Bích gật đầu, Chiêu Hạ hỏi tiếp :

- Để tiểu muội dìu Đông ca đi nhé?

Đông Bích cũng không trả lời, chỉ gật đầu rồi loạng choạng đứng lên.

Chiêu Hạ đành phải dìu chàng lần bước vào con đường nho nhỏ ở mé rừng và tìm lối lên dãy núi Long Phụng hồi đầu.

Thật là khó khăn lắm nàng mới đưa được Đông Bích lên một đoạn đã khá xa nhưng vẫn chưa tìm ra nơi ở của Thánh Dược Độc Cô Sĩ nên Chiêu Hạ lầm thầm :

- Phụ thân ta tính tình cũng kỳ cục nhưng không nổi tiếng cái kỳ đó như lão Thánh Dược.

Nàng lại tiếp tục dìu Đông Bích nhắm hướng Đông mà đi mãi. Bỗng có tiếng đàn vang lên đâu đây nhưng không phân biệt ở hướng nào. Thấy có vẻ lạ lùng nên Chiêu Hạ tăng sức để đỡ cho Đông Bích đi nhanh hơn và được dễ dàng hơn. được một đoạn đường, Chiêu Hạ định thần nghe ngóng rồi mỉm cười gật đầu :

- Một tay cao thủ dùng ngón đòn để đánh lạc hướng ta. Nhưng ngón đòn này còn thua phụ thân ta xa vời thì làm gì hại được ta.

Nàng lại dìu Đông Bích đi về hướng phát xuất tiếng đàn, thấy vách núi dựng đứng, rong xanh ướt nhót bám đầy và có một khe núi chìa ra.

Nhưng trước khe núi đó, một lão già tóc trắng búi ngược, mặc bộ lam phục đang ngồi trên tảng đá phẳng lì, chặn ngay khe núi mà ôm chiếc đàn say sưa tấu khúc.

Chiêu Hạ đã mấy lần mở lời để hỏi thăm đều bị lão này xem như không hề biết sự hiện diện của nàng.

Chiêu Hạ rời trán Đông Bích thấy chàng lúc này nóng như thiêu đốt và chàng lại lâm vào tình trạng mê man không còn tỉnh giấc như lúc nãy nữa.

Lòng nóng như lửa đốt, Chiêu Hạ nghĩ rằng lão này có lẽ là đệ tử của Thánh Dược Độc Cô Sĩ nên lúc nãy đến giờ vẫn kiên tâm trì chí không dám làm phật lòng.

Nhưng đến lúc này thấy không thể chần chờ được nữa, nên nàng lập mưu nói lớn :

- Tiếc thay, tiếc thay, suốt một đời người ôm đàn nhã nhạc mà âm ba không làm cho lá rụng hoa rơi thì thử hỏi ngồi đàn cho mòn đá thật phí công lao lắm ư?

Lão già đang tấu khúc bỗng khựng lại nhìn nàng không nói rồi bỗng nhiên tiếng đàn cao vút lên như bắt kịp chín tầng mây. Âm ba văng vẳng lay động một vùng làm cho từng đọt lá vàng rơi rụng như đàn bướm tung bay.

Lúc đó lão già ngưng tiếng đàn quát mắt hỏi Chiêu Hạ :

- Thế nào cô nương, tiếng đàn của ta có làm lá rụng được hay không?

Chiêu Hạ mỉm cười hồn nhiên :

- Xin lão lão bá, chỉ có lá vàng là rời cành, tở như một làn gió thoảng nhẹ đưa qua cũng đùa được được lá chết. Như vậy âm hưởng của tấu khúc chưa có được công lực chấn động làm rơi được lá xanh. Mà như vậy, nếu trong khi lão trượng đang tấu khúc thì kẻ khác có thể chấn vỡ bức thành âm ba của lão trượng.

Lão già nhíu đôi mày bạc ngược nhìn lên trời hỏi :

- Cô nương nói được nhưng liệu có làm được không?

Chiêu Hạ mừng thầm trong bụng :

- Nếu tiểu nữ làm được thì lão bá phải trả lời cho tiểu nữ một câu hỏi?

- Ô! Trả lời mười câu ta cũng bằng lòng.

- Quân tử nhất ngôn đấy chứ lão trượng?

- Cầm Mộc Hương Lý Nhị Hào này chưa sai lời bao giờ.

Nghe lão xưng tên, Chiêu Hạ hơi nao núng vì lão này phụ thân nàng cũng có đề cập đến khi dạy nàng về nghệ thuật dụng đàn. Song nàng còn tin tưởng bí truyền Chấn Âm Đả Vật, mà cha nàng đã dày công nghiên cứu để dạy cho nàng.

Vì thế nàng đặt Đông Bích ngồi dựa vào một phiến đá nói :

- Lão bá hãy đàn đi và tiểu nữ sẽ có cách phá đứt những dây đàn của lão bá xin lão bá lượng thứ cho.

Lão cười sang sảng đưa đàn khởi tấu rồi nói :

- Cô nương cứ tự nhiên.

Tiếng đàn của Lý Nhị Hào vút cao lên huyền hoặc và như có một vùng cương khí bao bọc lão.

Chiêu Hạ định tâm rồi từ từ rút nhuyễn kiếm quán quanh bụng ra cầm nơi tay. Lưỡi kiếm tỏa một màu xanh biếc lung linh, đang rung nhẹ theo tiếng đàn. Trong khi tiếng đàn chọt trở lên cao vút như muốn xé nát không gian thì cùng lúc đó lưỡi kiếm báu của Chiêu Hạ theo sự điều khiển của nàng rung lên những tiếng vi vút. Tiếng

kiếm tuy nhỏ nhưng trong và cao rồi như hòa lẫn với tiếng đàn của Lý Nhị Hào. Tiếng kiếm réo lên quyện vờn với tiếng đàn và trong giây phút âm ba như chỉ là một thì một tiếng kêu bứt khô khan, và mọi âm thanh của kiếm và đàn đều ngưng bật.

Chiêu Hạ vừa cất thuyền kiếm thì trên bục đá, Lý Nhị Hào giơ cao cây đàn bằng gỗ hương thơm ngát định đập vỡ thì nàng vội gọi :

- Lão bá hãy khoan.

Nghe tiếng gọi, Lý Nhị Hào ngừng tay quay lại hỏi :

- Cô nương có ý gì?

- Lão bá không thể hành động hồ đồ như vậy.

- Đó là chuyện của lão.

- Chỉ có đứt một sợi dây đàn mà lão bá căm giận vậy à?

- Lão nhận bắt tài.

- Nhưng lúc này tiểu nữ đã nói trước và lão bá cũng đã nói là không căm giận cơ mà!

- Nhưng...

- Không thể nhưng gì nữa cả, lão bá phải giữ lời, nghĩa là lão bá không được hủy cây đàn.

Lý Nhị Hào chớp đôi mắt rồi thở dài, để tay xuống ôm chiếc đàn giọng áo não :

- Lão phu đành phải nghe lời cô nương.

Rồi lão ngược lên nhìn nàng gượng cười hỏi :

- Giờ đây cô nương muốn hỏi gì cứ việc hỏi.

Chiêu Hạ không bỏ qua cơ hội nên vội vã hỏi :

- Tiểu nữ muốn lão bá chỉ cho chỗ cư ngụ của Thánh Dược Độc Cô Sĩ?

- Thế này thì chết lão, nhưng thôi, lão cũng phải nói để giữ đúng lời hứa.

Rồi lão chỉ về hướng qua khe núi nói :

- Cứ qua khe núi này rồi sẽ gặp người khác giữ đường.

- Như vậy lão là đệ tử của Thánh Dược Độc Cô Sĩ?

Lão gật đầu :

- Đúng vậy, Cầm Kỳ Thi Tửu là bốn cửa ải trong địa giới của Long Phụng cốc, nơi cư ngụ của Thánh Dược. Giờ đây ta vô ý thua cô nương thì cô nương có quyền qua khe núi.

Chiêu Hạ thấy phải hành động cấp tốc mới mong cứu mạng được cho Đông Bích nên không chần chừ, liền xốc Đông Bích bước vào khe núi.

Bỗng lão Cầm mộc hương Lý Nhị Hào gọi lại :

- Cô nương.

Chiêu Hạ quay người hỏi :

- Lão bá đổi ý chăng?

- Không đâu, nhưng lão muốn thỉnh ý cô nương một vấn đề.

- Xin lão bá cứ tự nhiên.

Lão áp úng một giây rồi tiếp :

- Dùng nhuyễn kiếm gây âm ba làm chấn đứt dây đàn của lão, tài nghệ này lão thấy, chỉ có Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ trong Võ Lâm tam tuyệt mới có tuyệt nghệ ấy. Vậy ma cô nương cũng thi thố được nên lão thắc mắc quá.

Chiêu Hạ mỉm cười :

- Xin lão bá đừng thắc mắc vì Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ là phụ thân của tiểu nữ.

- À! Thì ra thế.

Lão nhìn lại cây đàn rồi nói :

- Cô nương đi đi.

Chiêu Hạ xúc Đông Bích vun vút lao đi.

Qua hết đoạn đường có nhiều đá lởm chởm thì đến mỗi vùng toàn là những cây gai mọc thành một cánh rừng gai khủng khiếp, thật là một trở ngại cho kẻ nào muốn băng qua cánh rừng này. Song cánh rừng gai này chỉ có một con đường nhỏ xuyên qua nhưng trước cửa này có một chiếc bàn đá và một bàn cờ đang sắp thế và chỉ có một người ngồi chăm chú vào những con cờ.

Khi Chiêu Hạ đến thì người này vẫn cứ dán mắt vào bàn cờ đã bày thế. Nàng tiến đến nhìn vào bàn cờ thì thấy phía bên chiếc ghế không có người đang thắng thế và người này đang dụng trí để giải thế cờ.

Chiêu Hạ thấy lão này mặt đỏ lừ nhưng bộ râu hàm én đen nhưng như muốn dựng đứng lên vì sự tức bực. Nàng tin chắc đây là kỳ ải mà Lý Nhị Hào đã nói đến.

Những con cờ bằng sừng tiểu giác màu đen và ngà voi màu trắng được điêu khắc thật tinh vi, nàng chợt nhớ đến những lần cha nàng cũng đánh cờ và nàng đều hầu bên cạnh. Cứ mỗi lần có thế cờ lạ thì cha nàng giảng giải rành rẽ cho nàng nghe, nên dầu ít khi đánh cờ nhưng những thế cờ kỳ khó nàng đều thông suốt. Vì thế nên thấy ông lão râu hàm én không giải được thế cờ này nên nàng cũng chăm chú quan sát.

Bỗng Chiêu Hạ nói :

- Lão bá chắc là Kỳ nhân giữ ải này trong địa khu của Thánh Dược Độc Cô Sĩ.

Lão này vẫn nhìn thế cờ, nhưng vẫn nói :

- Qua được Cầm ải thì cô nương khá lắm. Mà giờ đây cô nương muốn đi vào con đường để xuyên qua rừng gai độc này phải không?

Lão ngưng lại một giây rồi tiếp :

- Muốn qua cũng không khó nếu...

Thấy lão ngừng lại, Chiêu Hạ liền tiếp lời :

- Nếu thế nào hả lão bá?

- Nếu cô nương phá được nước cờ này.

Chiêu Hạ nghe xong thấy mừng thầm nên hỏi :

- Nếu phá được nước cờ này lão bá bằng lòng không làm khó dễ tiểu nữ.

- Đúng.

- Thế thì được, mời lão bá.

Nàng liền xoay bàn cờ lại để phía quân đang bị vây khốn về phía nàng và bắt đầu đi.

Qua hơn mười thế, quân cờ thắng lúc này đã lâm vào thế bí hoàn toàn.

Lúc này lão già có bộ râu hàm én nhìn nàng một cách thán phục rồi như ngẩn ngơ, lúc lão ta nhìn vào con đường xuyên rừng gai độc.

Nhưng rồi lão buộc miệng :

- Kỳ vương, Kỳ vương, Điền Khâm này xin bái phục và thật xấu hổ cho bí danh Bá Kỳ. Ta giữ y lời, cô nương hãy đi đi.

Chiêu Hạ không nói một lời nào nữa, liền xốc Đông Bích băng mình qua rừng trước sự ngẩn ngơ của Bá kỳ Điền Khâm. Lão lẩm bẩm :

- Một bệnh nhân tìm Thánh Dược.

Chiêu Hạ vượt qua cánh rừng gai độc xong thì gặp ngay một con suối thật rộng, nước chảy thật xiết mà sâu vô cùng. Ngang qua cái suối có một cây cầu mảnh khảnh cheo leo bắt qua giồng nước chảy xiết.

Nơi đầu cầu có một cái nhà lợp giác có chung bày một chiếc bàn mà nơi này có một chàng nho sinh đang mài mực hình như sắp viết mấy câu đối đang có những giải lụa tre nơi đó.

Thấy Chiêu Hạ đến, chàng nho sinh dáng dấp mảnh khảnh, trang phục bằng bộ y phục màu xanh nhạt, đôi mắt thật sáng, chứng tỏ một nội lực thâm hậu, nhưng dáng người cũng chỉ ngoài tam tuần, niên kỷ thông thả đứng lên hỏi ngay :

- Qua được hai ải như vậy bản lãnh của cô nương quả đã làm cho chúng tôi bội phục. Và nơi đây chắc chắn cô nương cũng muốn qua chiếc cầu này chứ gì?

Chiêu Hạ không cần phải nói xa xôi nên chặn ngay :

- Các hạ dạy thế rất phải, vì tôi có người bạn mang trọng bệnh, muốn xin Thánh Dược Độc Cô Sĩ tiên bối chữa giúp nên phải qua đây làm phiền quý vị...

Chiêu Hạ nói chưa dứt câu thì người nho sinh lại xen vào :

- Không cần khách sáo, nếu cô nương muốn qua cầu này thì chỉ có một điều kiện duy nhất.

Chiêu Hạ bình thản hỏi :

- Điều kiện như thế nào, thưa các hạ?

- Đơn giản là tại hạ để cô nương qua cầu này, trong khi đi qua, tại hạ sẽ vung đôi bút lông này và mực sẽ tung ra, nếu cô nương không dính một chấm mực nào thì cứ việc tự tiện. Còn dính một chấm mực thì cô nương hãy tự động rút lui.

Lão nhìn Đông Bích đang nhắm mắt thì nói :

- Hãy để bệnh nhân nơi ghế đá này, cô nương qua rồi quay lại đây để kiểm soát và mang bệnh nhân đi.

Lão nhìn ra chiếc cầu nói thêm :

- Chiếc cầu này thoạt nhìn thấy vậy chứ rất chắc chắn, cô nương cứ yên tâm về điểm này.

Chiêu Hạ vừa đặt Đông Bích xuống thì người nho sinh nói ngay :

- Cô nương cứ sử dụng mọi hình thức khinh công để tránh né nơi chiếc cầu này.

Người nho sinh ngừng một chốc rồi tiếp :

- Cô nương hãy chuẩn bị và khi tạt hạ hồ đi tức thì đổi bên hành động.

Chiêu Hạ chỉ gạt đầu thì vị nho sinh đưa cây bút thật to và chắm vào một cái chậu mực cho đến khi không còn giọt nào.

Chiêu Hạ liền nhủ thầm :

- Cây bút này thật kỳ quái, như vậy tay này chắc chắn là Thân Bút Khương Bắc Lãm mà phụ thân ta đã có đề cập đến với tài sử dụng mực để làm Tàn vũ như đám mưa phủ và như những vòi rồng chụp vào đối phương trong vùng phong tỏa. Như vậy muốn đối phó với nho sĩ này phải dùng mưu mới là thượng sách.

Ý đã định, Chiêu Hạ liền nói :

- Được rồi, các hạ ra lệnh đi.

Nàng vừa nói xong tức thì một tiếng "Đi" vang lên.

Chiêu Hạ liền thi triển Xạ ảnh quang, môn khinh công của cha nàng đã nổi danh trên giang hồ, quăng mình qua chiếc cầu. Tức thì, vị nho sinh tung chiếc bút theo thì khựng khiếp thay, bao nhiêu mực giờ đây biến thành đám mưa phủ xuống mình Chiêu Hạ. Nàng liền lộn người xuống gầm cầu trong thật khùng khiếp, ngay cả vị nho sinh cũng không ngờ đến sự liêu lĩnh và tài nghệ khinh công siêu quần đến thế, nên ông ta trong giây phút sững sờ đó, là cơ hội để cho Chiêu Hạ vút người lên thành cầu và loang loáng bay nhanh. Đến lúc này vị nho sinh mới giật mình vội tăng công lực để đẩy mực trong bút thành những vòi nước bắn đến Chiêu Hạ, nhưng đã muộn lắm rồi, vì khoảng cách đã xa nên những luồng nước này không làm sao đụng được thân hình nàng.

Cũng chỉ vì sơ xuất trong phút giây trước lối khinh công thần kỳ của Chiêu Hạ mà vị nho sĩ đành than bút nói lớn :

- Thân Bút Liêu Triệt nhận thua. Cô nương cứ đưa người bạn qua đệ tam ải này.

Nói xong, vị nho sinh đi vào gian nhà lục giác nhưng khi Chiêu Hạ sắp sửa bước qua cầu thì Liêu Triệt lại hỏi :

- Cô nương à, thượng đẳng khinh công mà cô nương sử dụng lúc nãy chắc hẳn là môn Xạ ảnh quang của Cuồng Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ trong Võ lâm Tam tuyệt ?

- Vâng, các hạ nhận định thật chính xác.

- Vậy cô là ái nữ của Chiêu tiên bối?

- Thừa đúng vậy.

- Thảo nào...

Vị nho sinh nói xong liền thở phào và lững thững bước vào gian nhà lục giác.

Ngoài này, Chiêu Hạ lại tiếp tục được Đông Bích qua cầu để tìm Thánh Dược Độc Cô Sĩ.

Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

- May mắn đã qua được ba ải. Nhưng thời gian cũng đi nhanh quá, không biết có kịp để chữa bệnh cho chàng không?

Càng nghĩ, nàng càng gia tăng tốc độ để hy vọng thu ngắn khoảng đường lại. Nhưng đi được một đoạn đường thì gặp ngay một miệng cốc và cũng tại nơi ấy, trên một phiến đá thật lớn, một lão già đang ngồi đọc ả.

Chiêu Hạ biết ngay là cửa ải chót nên đến thi lễ rồi nói :

- Tiểu nữ muốn đưa người bạn bị bệnh nặng đến để xin Thánh Dược chữa trị.

Lão già này nhìn nàng như quan sát rồi nói :

- Mời cô nương uống chén rượu nóng đã hăng hay.

Vừa nói lão ta vừa lấy chiếc bình rượu cầm lên định rót ra chén nhưng Chiêu Hạ cũng cầm lấy chiếc bình rượu ấy nói :

- Nơi đây làm gì có rượu nóng mà lão bá rót, mà chỉ có rượu ướp lạnh thôi.

Hai người cùng cầm chiếc bình và ngẫu nhiên hai luồng công lực, một nóng của lão già cốt để làm cho rượu nóng và một luồng băng hàn do Chiêu Hạ truyền đi nhằm làm lạnh rượu của lão già này.

Hai người đang dồn công lực hơn thua mà chính hai người đều ngạc nhiên về công lực thâm hậu của mỗi người.

Như vậy vô tình họ lại lâm vào trận đấu nội lực thật nguy hiểm. Một khắc trôi qua, hai người đang đi dần vào quyết liệt. Bỗng có tiếng sang sảng :

- Đồ ngốc, đồ ngốc hết, một người sắp chết chưa vui bằng ba người cùng chết, chắc thích thú lắm.

Câu nói vừa dứt là một vị phong khách phiêu diêu, tóc trắng phau và ngay cả hàm râu năm chòm và đôi mày cũng bạc phếu.

Dáng dấp của lão oai vệ trong bộ trang phục màu vàng nhạt.

Hai người đang đấu nội lực, tuy thấy vậy nhưng chưa dám rút lại thì Chiêu Hạ nói:

- Lão bá, chúng ta thu nội lực?

- Được.

Nói xong, lão và Chiêu Hạ cũng liền thu hồi nội lực và cùng đứng lên làm lễ bái kiến. Chỉ thấy lão mặc đồ vàng lên tiếng sang sảng :

- Hôm nay ngươi say rồi phải không Tích Bá Mậu?

Lão già mang tên Tích Bá Mậu cười khi :

- Không đâu đại ca.
- Nhưng trí của người không dụng tức người say rồi.

Tích Bá Mậu lúng túng nói nhỏ :

- Không ngờ hậu sinh khả úy.

Vị mặc cảm bào màu vàng quay sang hỏi Chiêu Hạ :

- Người này bị bệnh?

Chiêu Hạ biết rằng đây là Thánh Dược Độc Cô Sĩ, người mà nàng đang tìm kiếm, nên nàng liền đáp :

- Thưa Thánh Dược tiên bối, người này bị như thế đã bảy ngày rồi.
- Sao cô nương không đem chôn đi mà đem đến ta làm gì?
- Xin tiên bối chữa trị cho người bạn của tiểu nữ.
- Ai chỉ cho người đến nơi đây?

Chiêu Hạ liền nghĩ đến lúc chia tay với đại sư nên đáp :

- Trong thiên hạ độc nhất có một người được thiên hạ suy tôn là Thánh Dược, vì vậy nên tiểu nữ tự tìm đến đây và may mắn nghe tiếng đàn mới lần ra nơi này.

- Hừ! Cô nương thật bản lĩnh lắm, nhưng hãy đem tên kia chôn đi. Ta không chữa trị được.

Cũng vừa lúc đó, Đông Bích từ từ tỉnh lại và chàng bèn phun ra một búng máu đen bầm. Đôi mắt lơ lơ nhìn mọi người, rồi bỗng chàng dán đôi mắt thật chặt khi nhìn vào Thánh Dược Độc Cô Sĩ, mắt chàng mở to ra và hét lớn :

- Trời ơi! Ngoại! Đông Bích của ngoại đây...

Chàng vừa la vừa ôm chầm lấy Thánh Dược Độc Cô Sĩ như kẻ thân thích sau bao nhiêu năm xa cách giờ được đoàn viên.

Chàng cho tay vào trong áo lấy ra một quyển sách nhỏ và mỏng, hình như bằng một thứ lụa đặc biệt thay vì giấy thường. Chàng cầm quyển sách nhỏ có đề chữ Y học bí truyền rồi nhìn chằm chập vào Thánh Dược Độc Cô Sĩ, trong phút chốc đôi mắt lại lơ lơ, chàng nói giọng nho nhỏ :

- Mà không, ông đâu phải ngoại tôi, ngoại tôi đã chết rồi mà, Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn đã bị Hàn Độc Ma Tôn đánh chết rồi...

Nước mắt lại trào dâng, Đông Bích ôm chặt lấy Thánh Dược Độc Cô Sĩ nói thấp giọng :

- Ông giống ngoại tôi lắm, chắc ông biết ngoại tôi, ông hãy nói đi, ông hãy nói đi, ngoại tôi chết thật rồi phải không? Ông nói đi, ông nói đi.

Giọng của chàng càng lúc càng lớn trở lại rồi lại nghẹn ngào bi thảm.

Từ lúc này đến giờ Thánh Dược Độc Cô Sĩ không nói một lời, ông ta cứ im lặng rồi bỗng nhiên ông chăm chú đến quyển Y học bí truyền, ông cầm lên nhìn thật kỹ, ông lật vài trang rồi tự nhiên nước mắt ông từ từ lăn trên đôi má. Ông khẽ gọi :

- La hiền đệ, như vậy là thật rồi. Hiền đệ đã chết rồi, kỷ niệm này huynh nhớ mãi.

Lúc này, nơi ấy có thêm cả ba vị chủ ả của Cẩm, Kỳ, Thi. Họ đều ngạc nhiên và xúc động trước cảnh trạng này. Họ thật không ngờ con người tánh tình kỳ dị cứng rắn mà giờ đây lại nhỏ lụy biết thương trước một kỷ vật. Họ cúi đầu im lặng mặc cho nguồn xúc cảm lên cao.

Thánh Dược Độc Cô Sĩ qua giây phút bi thương xúc động rồi hỏi :

- Như vậy, đây là môn đệ của La hiền đệ ta ư?

Chiêu Hạ mừng thầm, liền đáp :

- Dạ đúng như vậy.

- Cô nương là gì của hần?

- Dạ... bạn thân.

- Ta khen cho trí kiên trì, tài ba và sự can đảm, hy sinh của cô nương.

Ông thò tay cầm mạch Đông Bích một lúc rồi nói :

- Kỳ lạ... kỳ lạ! Một thể chất hiếm thấy.

Rồi ông ta ra lệnh cho bốn người ả chủ :

- Các sư đệ đưa cháu ta vào thạch thất và cô nương này vào biệt phòng ngồi nghỉ.

Nói xong lão quay người đi nhanh vào trong cốc đạo.

Bốn sư đệ của Thánh Dược Độc Cô Sĩ thì hành ngay mệnh lệnh thật nhanh chóng.

Tất cả đi vào trong Long Phụng cốc giữa cảnh trí thiên nhiên hùng vĩ thần tiên.

Thánh Dược Độc Cô Sĩ giọng hiền hòa nói với Chiêu Hạ :

- Qua một ngày một đêm rồi thì giờ đây nội thương của Đông Bích không còn lo ngại nữa, nhưng đúng ngọ này thì sự quyết định số mạng và tương lai của Đông Bích mới chắc chắn.

Chiêu Hạ hỏi nhanh :

- Tại sao thế tiên bối?

- Vì thân thể của Đông Bích hiền đệ đã thụ hưởng một loại bảo vật làm tăng công lực bằng trăm năm nhưng trước đó hần cũng đã ăn phải trứng nhện lửa và uống máu con vật này nên được miễn nhiễm mọi loại độc nhưng thân người tích nhiệt quá nhiều, rồi gặp phải Cực Hỏa Tam Muội chưởng của Hỏa Quan đánh trúng nên làm tăng thêm nhiệt lực, nhưng cũng may mắn là đã thụ hưởng nhiều duyên may nên mới còn sống sót chứ không thì kinh mạch đã vỡ tan rồi. Song nguyên lực của hần đã tản mát khắp nơi.

Ông ta ngừng một chốc rồi tiếp :

- Đúng ngọ này, phải đả thông hai huyết huyền quan sanh tử thì mới hy vọng dẫn lưu cho nguyên lực kết nạp. Nhưng có điều khó khăn là nếu muốn đả thông được hai huyết đó đối với hần phải là một người có công lực gấp đôi hần mới hy vọng thành công chứ nếu không sẽ bị chấn lực tự nhiên mà thiệt mạng cho đôi bên.

Ông ta đứng lên đi đi lại lại rồi tiếp :

- Đối với ta, ta không quản ngại nhưng e rằng nội lực không đủ kiềm chế mà gây hại cho hần. Vì thế ta chưa tính ra... Điều nữa là nếu thành công tất nhiên phân thính lực đã làm cho đôi tai hần lúc nào cũng nghe rõ thật tài tình phải mất đi. Tuy nhiên, nếu đả thông hai huyết huyền quan thì hần sẽ có thể tìm lại thính lực tùy theo công lực và công phu của hần.

Thánh Dược Độc Cô Sĩ lại ngồi phịch xuống trên thạch đôn :

- Thật khó nghĩ, thật khó nghĩ.

Bồng Chiêu Hạ đề nghị :

- Thừa lão tiên bối, theo ý kiến của tiểu nữ thì vấn đề công lực cũng có thể giải quyết được.

- Cô nương cứ cho ý kiến.

- Một người không đủ công lực để kiềm chế thì ở đây chúng ta có nhiều người thì hợp lực chắc sẽ được.

Ông ta vỗ tay đánh đét một tiếng thốt lên :

- Tốt lắm!

Nhưng lão lại xụi mặt than :

- Nhưng không được, sợ gây phiền cho các sư đệ và cô nương.

Vừa lúc đó những sư đệ của Thánh Dược Độc Cô Sĩ đều bước vào, nghe vậy vội nói :

- Tại sao đại ca lại nghĩ thế. Nếu vậy chúng tôi bỏ đại ca cho trọn vẹn với đại danh Thánh Dược Độc Cô Sĩ như thưở nào.

Thánh Dược Độc Cô Sĩ xoa tay cười nói :

- Thôi, ta không nghĩ thế. Các sư đệ hãy chuẩn bị tiếp tay với ta nhé.

Rồi lão phân chia ngay :

- Giờ ngộ cũng sắp đến rồi. Ta, Cầm Chủ Lý Nhị Hào, Thân Bút Liêu Triệt và Ma Tử Tích Bá Mậu tiếp tay ta bằng nội lực. Còn Bá Kỳ Điền Khâm và cô nương đây canh chừng, phòng tai biến.

Lão phân chia xong, mọi sắp đặt những dược chất cũng hoàn thành chu đáo, để đợi thời gian thi hành.

Khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, mọi người bắt tay vào việc.

Thánh Dược Độc Cô Sĩ hai bàn tay để vào huyết Đan Điền của Đông Bích rồi nói với những người tiếp công lực đẩy chuyển vào Thánh Dược Độc Cô Sĩ :

- Hãy truyền lực.

Thế là công lực cuộn cuộn trào dâng. Thánh Dược Độc Cô Sĩ phải hết sức khéo léo để điều dẫn nội lực vào người Đông Bích để lưu thông qua mọi kinh mạch.

Đến hai huyết huyền quan thì mồ hôi mọi người đã nhễ nhại, họ kiên trì cố chí và bỗng thân người Đông Bích giựt lên mấy cái rồi khói trắng bốc ra từ đỉnh đầu chàng.

Độ hơn mấy khắc đồng hồ nữa trôi qua, lúc này Thánh Dược Độc Cô Sĩ mới thở phào nói nhỏ giọng :

- Xong. Các sư đệ hãy dưỡng thân.

Mọi người đều uống một dược liệu của Thánh Dược Độc Cô Sĩ xong mới ngồi tọa công phục hồi sức lực.

Mãi cho đến chiều hôm ấy, mọi người mới bước ra khỏi thạch thất trong niềm hân hoan, nhất là nàng Chiêu Hạ. Nàng ta hỏi ngay Thánh Dược Độc Cô Sĩ :

- Tốt đẹp cả chứ thừa lão tiên bối.

Lão gật đầu mỉm cười :

- Đến khi mặt trời khuất núi, Đông Bích sẽ tỉnh hẳn lại. Những người kia thấy vậy, mỗi người mỗi câu an ủi Chiêu Hạ, một nàng con gái mà họ có nhiều thiện cảm và bội phục.

Lúc này, thời gian trôi qua như quá chậm chạp, nhất là đối với Chiêu Hạ. Nàng thấy sự chờ đợi luôn luôn pha lẫn với lo âu. Trong khi đó, Thánh Dược Độc Cô Sĩ sẵn sóc tận tình cho Đông Bích để đề phòng mọi phản ứng phức tạp có thể xảy ra.

Rồi mặt trời cũng khuất dần sau rặng núi...

Trong gian thạch thất, Đông Bích cũng đang từ từ tỉnh lại. Thân người chàng đã bình thường, sức nóng không còn nữa. Chàng mở dần đôi mắt nhìn lên trần đá, rồi lại nhắm mắt rồi mở lớn ra, lần này chàng tỉnh táo hơn. Thần trí đã bình phục thì Thánh Dược Độc Cô Sĩ đã nói :

- Tiểu điệt đã tỉnh rồi phải không?

- Đây là đâu?

- Đây là thạch thất của lão.

- Cháu bị chướng đốt cháy rồi mà.

- Nhưng tiểu điệt vẫn bình an. Giờ đây hãy uống bát thuốc này đi và nằm nghỉ hết đêm nay thì sức lực sẽ khôi phục hoàn toàn.

Thánh Dược Độc Cô Sĩ đổ thuốc cho Đông Bích uống xong xuôi mới ra ngoài cho mọi người hay biết.

Đến sáng hôm sau.

Khi những tia nắng đầu tiên le lói xuyên qua lá rừng, lọt vào trong Long Phụng cốc thì nơi này cũng nhóm lên một nỗi vui mừng cho mọi người. Đó là việc Đông Bích hoàn toàn khôi phục sức lực.

Trong khách sảnh họ đang hàn huyên tâm sự.

Thánh Dược Độc Cô Sĩ quay nói Đông Bích :

- Hiền điệt à! Kể từ giờ phút này hiền điệt được bình phục hẳn rồi, nhưng thính lực đã mất song vẫn sử dụng được khi cần lưu tâm, vận lực, chứ không tự nhiên như lúc trước. Đó cũng không có gì thiệt thòi, song điều đáng mừng là hai huyết huyền quan của hiền điệt giờ đây đã khai thông, nên nội lực sẽ không bị ứ nghẽn như lúc trước nữa mà còn gia tăng hoàn toàn.

Đông Bích mừng rỡ cảm ơn :

- Tiểu điệt không biết nói sao để tỏ hết nỗi lòng biết ơn. Chỉ xin ghi tạc tâm canng đời đời.

Thế rồi họ hàn huyên tâm sự, kể lể mọi sự diễn biến của cuộc đời, nên Đông Bích mới biết là Thánh Dược Độc Cô Sĩ đây là sư huynh của Ngự Thanh Y Lang La Hồng Chấn và danh tánh của người là Bạch Tòng Linh, và quyển Y học bí truyền là kỷ vật, nên khi thấy sách đó, Bạch Tòng Linh Độc Cô Sĩ liền nhớ đến người em kết nghĩa và tận tâm chăm sóc cho Đông Bích.

Mọi người lại bàn đến những diễn biến trên giang hồ võ lâm, thì Thánh Dược Độc Cô Sĩ đưa ý kiến :

- Những mưu đồ âm ỉ chắc chắn sẽ có ngày bùng nổ nhưng ta thì không thích bước chân vào giang hồ nữa.

Rồi lão chỉ bốn người sư đệ của lão tiếp :

- Và những sư đệ của ta đây cũng muốn ra khỏi vòng cương tỏa của võ lâm. Nên trách nhiệm gây dựng, chống đỡ võ lâm phải giao lại cho hậu sinh như hiền điệt chẳng hạn.

Đông Bích vội nói :

- Tiểu điệt chỉ sợ bất tài, bất trí nên đâu dám gánh vác chuyện lớn được.

Thánh Dược Độc Cô Sĩ nhìn bốn sư đệ của lão rồi nhìn Chiêu Hạ nói :

- Chiêu cô nương đây là giòng giống của Cường Sĩ Chiêu Vĩnh Hạ trong Võ Lâm tam tuyệt, thật không hổ. Bởi các sư đệ của ta đã hết lời khen tặng tuệ trí cũng như tài ba của cô nương. Như vậy nếu võ lâm mà có những anh tài như thế này thì thật là hết đất sống cho bọn gian tà.

Chiêu Hạ cúi đầu nói nhỏ :

- Lão bá lại chế tiểu nữ nữa rồi.

Tiếng cười sang sảng của Thánh Dược Độc Cô Sĩ Bạch Tòng Linh vang dội hòa lẫn tiếng cười của mọi người làm vui vẻ nơi đây.

Lão quay qua nói với Đông Bích :

- Hiền điệt à, tuy đã bình phục song tiểu điệt phải tịnh dưỡng chừng ba hôm thì mới hoàn toàn, đó là nhờ cơ thể hiếm có của hiền điệt đấy.

- Dạ! Tiểu điệt xin tuân ý sư bá...

o0o